

Ἡστέν' σε ἡ ποπονηὰ Τῆν. Κρασιὰ ἀστενωμένα ΚΣτασινόπ. ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ἰστένησε Ἀκρίτης χρόνον καὶ πέντε μῆνας
Τελμ.

Καὶ τί ὠφελοῦν τὰ γιαιτρικά 'ς ἔναν ἀστενωμένο
ὁποῦ τὸν ἔχ' ὁ ἔρωτας 'ς τὸ στήθος πληγωμένο;

Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Καὶ μετβ. καθιστῶ τι ἀσθενὲς ΚΘεο-
τόκ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

... Τὸ κορμί τους
'ς τῆς Ἀφροδίτης τοῖς χαρὲς νωθρὸ δὲν τ' ἀστενίζουν

2) Ἐπὶ προβάτων, πάσχω ἀπὸ τὸ νόσημα ἡ σκίος
προερχόμενον ἐξ ἐπηρείας πνευμάτων καὶ θεραπευόμενον
διὰ μαγικῶν μέσων Στερελλ. (Ἄγραφ.): Ἀστεινισμένα πρό-
βατα. 3) Τρελλαίνομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Δέκα βραδεῖς
ἔχω νὰ πάω νὰ τοῖσι δῶ καὶ θά 'ναι λωλὲς καὶ ἀστενωμένες.

4) Πάσχω ἀπὸ λέπραν Κύπρ.

ἀστενωμένος ἐπίθ. Καπ. (Συνασσ.)

Μετοχ. τοῦ ρ. *ἀστενωώνω.

Ἀρρωστος: Ἄσμ.

Βαί βαί ἐμὲν τὸν ξένον καὶ τὸν ἔρημον
καὶ τὸν ἀστενωμένον, ποῦ βραδυαστῶ!

ἀστεράδα ἡ, ἀμάρτ. ἀσταράδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστέρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (Ι). Τὸ ἀσταράδα κατὰ προληπτικὴν ἀφομοίωσιν
τοῦ ε.

Τὸ ἐτερόχρωμον ἐν εἶδει ἀστέρος τρίχωμα τοῦ μετώ-
που, ἐπὶ αἰγῶν καὶ προβάτων: Ἀσπρο πρόβατο μὲ φουρρὴ
ἀσταράδα. Συνών. ἀστέρας 3, ἀστέρι 2.

ἀστεράδι τό, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστέρι καὶ τῆς καταλ. -άδι.

Ἀστεράκι 1, ὁ ἰδ.

ἀστεράκι τό, σύννηθ. ἀστιράκ' βόρ. ἰδιώμ. Ἰστεράκι
ΑΠαπαδιαμ. Μάγισσ. 31.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀστέρι.

1) Μικρὸν ἄστρον σύννηθ.: Στοῖς ὥρες τῆς ... νυχτε-
ρινῆς μοναξιάς, κάτω ἀπὸ τ' ἀστεράκια τ' οὐρανοῦ ΚΜπαστ.
Ἀλιευτ. 162. Τὰ κερὰ φαντάζανε σὰν ἀστεράκια ποῦ 'χανε
πέσει ἀπ' τὸν οὐρανὸ ΝΧαλιόρ. Ὑδρείκ. θρῦλ. 90 || Ἄσμ.

Πρῶτ' ἀστεράκι τ' οὐρανοῦ κατέβα κάνα κρῖσι
Ἀθῆν.

Καὶ τ' ἀστεράκια τ' οὐρανοῦ τί τὰ θωρεῖ ἡ ψυχὴ μου,
σπίθες εἶναι ποῦ βκάλλουσιν οἱ ἀναστεναγμοί μου
Ρόδ.

Ὅσ' ἀστεράκια ἔχ' ὁ οὐρανός, τόσα παιδιὰ νὰ κάμης!
ἀγν. τόπ.

Ὅσ' ἀστιράκια 'χ' ὁ οὐρανὸς θὰ πάν οὔλα ζ' διθέροι
Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Ποίημ.

Λίγ' ἀστεράκια ποῦ καὶ ποῦ φέγγουν ἀνάραια ἀνάραια
ΙΠολέμ. Ἀλάβαστρ. 101. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστεροῦδι.

2) Ἀστερίσκος ἐκ χρυσοχάρτου χρησιμεύων πρὸς δια-
κόσμησιν φερέτρων καὶ κολλύβων Ἀθῆν. 3) Ἀστεροει-
δὲς κέντημα ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀστέρας ὁ, Ζάκ. Ἡπ. Θῆρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰθάκ.
Ἰκαρ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Πάγγ.) Πελοπ. (Λακων.) Σάμ.
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τῆν. — ΑΠαπαδιαμ. Πρωτοχρ. διηγ. 33
— Λεξ. Ψύλλ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἄστερας Εὔβ. (Αἰ-
δηψ. Ἀνδρων. Κύμ.) Ἡπ. Ἰκαρ. Κέως — Λεξ. Πρω. ἄστι-
ρας Στερελλ. (Ἀράχ.) ἄστερα ἡ, Καπ. (Ἀξ. Σίλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀστήρ.

1) Ἄστρον Ζάκ. Ἡπ. Ἰκαρ. Καπ. (Ἀξ. Σίλ. κ.ά.)

Μακεδ. (Πάγγ.) Πελοπ. (Λακων.) — Λεξ. Ψύλλ. Μπριγκ.
Πρω.: Ἀστέρα, ἤλις μελανὲ (ἐπφδ.) Ζάκ. || Ἄσμ.

Ἰφτὰ λόγια θέλ' νὰ πῶ, | ἰφτὰ ἀστέρις τ' οὐρανοῦ

Πάγγ. β) Ὁ πρωινὸς ἀστήρ, ὁ ἑωσφόρος Εὔβ. (Αἰδηψ.
Ἀνδρων. Κύμ.) Κέως Σάμ. Στερελλ. (Ἀράχ.) — ΑΠαπα-
διαμ. ἔνθ' ἄν.: Κοντεύει νὰ φέξη, ὁ ἀστέρας θὰ βγῇ ΑΠα-
παδιαμ. ἔνθ' ἄν.: Βγῆκε-ἔσκασε ὁ ἀστέρας Κέως Βγῆκ' οὐ
ἀστέρας Σάμ. Ξετισινήκαμε μόλις ἤβγε ὁ ἄστερας Ἀνδρων.
Ἀστέρα, πρωτοῦστέρα, πέραν τὸ δόντι, πέραν το! (ἐπφδ. εἰς
τὸν ὀδοντόπονον) Αἰδηψ.

Ἀστέρα ἀνεμοῦστέρα, | ἄστερα βροντοῦστέρα,

ἔβγα πῦρ, ἔμπα δρόσο

(ἐπφδ. εἰς κλαίοντα παιδιά) αὐτόθ. Συνών. ἀστέρι 1 γ,
ἀστέρινος 7, αὐγερινός, αὐγίτης. 2) Ἀστροειδὲς
κόσμημα ἐπὶ τῆς ἐπωμίδος τῶν ἀξιωματικῶν δηλωτικὸν τοῦ
βαθμοῦ των, εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσαν πολλαχ. Συνών.
ἀστέρι 3. 3) Ἀστροειδὲς στίγμα λευκὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου
ζῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. ἀστεράδα, ἀστέρι 2.

4) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀστέρας τῆς θάλασσας, ζώοντος θαλάσ-
σιον ἀκτινωτὸν Ἰθάκ. Κεφαλλ. Συνών. σταυρός. 5) Κη-
λὶς λιπαρὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὕδατος Τῆν. Συνών. ἀστέρι 5.

6) Ὁ πολικὸς ἀστήρ Ἰκαρ. 7) Πρόσκαιρος μανία ἐπερ-
χομένη ἐνίοτε εἰς παιδιά ἐξ ἐπηρείας ὡς πιστεύεται τοῦ
κυριαρχήσαντος κατὰ τὴν γέννησιν αὐτῶν ἀστέρος Θῆρ.:
Ἀφήστε τότε, γιατί τώρα δὲ εἶναι 'ς τὸν ἀστέρα του (πβ. συγγενῇ
φρ. εἶναι 'ς τὰ φεγγάρια του). Συνών. ἀστερικὸ 2,
ἀστρικό. 8) Περίπτον περιέχον τεμάχιον χάρτου ἐπὶ
τοῦ ὁποῖου εἶναι γεγραμμένη ἡ εὐχὴ «πᾶσαν νόσον καὶ
πᾶσαν μαλακίαν ἀποδίωξον» καὶ φερόμενον ἐπὶ τοῦ στή-
θους ὑπὸ καχεκτικῶν παιδίων Θράκ. (Σαρεκκλ.) — Λεξ.
Δημητρ. 9) Ἐπιθετικ., ἔξοχος, ὑπέροχος ὄλων Λεξ.
Δημητρ.: Αὐτὸς ὁ ἱεροκῆρυκας εἶναι ἀστέρας. Συνών. φω-
στήρας. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀστέρα ἡ, καὶ ὡς κύριον ὄν.
γυναικὸς Ἰων. (Σόκ.)

ἀστεράτος ἐπίθ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπ. (Λάστ.) κ.ά.
— Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀστιράτους Λῆμν. Σκιάθ.
Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀσταράτος Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. κ.ά.)
Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀστεράτος.

Ὁ φέρων ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀστροειδὲς στίγμα, ἐπὶ ζῶν
ἔνθ' ἄν.: Ἀστεράτο ἄλογο-βόδι Λάστ. Ἀστεράτη αἶγα Κρήτ.
Ἀσταράτος τράος Ἀπύρανθ. Ἀσταράτο πρόβατο Βόθρ. Ἀστι-
ράτου βόδι Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Κ' σὸς κὶ κ' σουμηλιγγᾶτους | κὶ 'ς τὴν κουρφή ἀστιράτους
Σκιάθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. 338 (ἐκδ. Μη-
λιαρ. σ. 11) «φαρὶν ἐκαβαλλίκευεν φυτιλὸν ἀστεράτον, | ἔμ-
προσθεν εἰς τὸ μέτωπον χρυσὸν ἀστέρα εἶχε» Συνών.
ἀστεργάς, ἀστέρινος 6, ἀστερός 1, ἀστερούλλης,
ἀστερουλλός. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Κρήτ. ὑπὸ δὲ τὸν τύπ.
Ἀστεράτα τά, καὶ ὡς τοπων. Κεφαλλ.

ἀστεργάς ἐπίθ. ἀμάρτ. στεργὰς Κύπρ. στερεὲ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστέρας.

Ἀστεράτος, ὁ ἰδ.

ἀστέρευτα ἐπίρρ. σύννηθ. ἀστειρεύτα λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστέρευτος.

Ἄνευ ἐξαντλήσεως, ἀενάως: Τρέχουν οἱ βρούσες ἀστέ-
ρευτα.

ἀστέρευτος ἐπίθ. ἀστειρεύτος λόγ. σύννηθ. ἀστέ-
ρευτος σύννηθ. ἀστέριφτους βόρ. ἰδιώμ. ἀνεστέρευτος
ΚΚαραβίδ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 141.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στερευτός < στε-
ρεύω.

